

Arrest

nr. 105343 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. WILLEMS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 augustus 2008 dient de derde verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 28 november 2008 werd de derde verzoeker de vluchtelingenstatus toegekend.

1.3 Op 27 april 2004 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van de derde verzoeker. De verzoeker dient beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 93.125 van 7 december 2012 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en wordt het beroep verworpen.

1.4 Op 5 maart 2012 dienen de eerste en de tweede verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden

1.5 Op 27 april 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de eerste en tweede verzoeker. De verzoekers dienen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 93.123 van 7 december 2012 wordt het beroep verworpen en wordt aan de eerste en tweede verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.6 Op 8 januari 2013 dienen de eerste, tweede en derde verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.7 Op 9 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ten aanzien van de eerste verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten B.J.

geboren te Lekbibaj,

en van nationaliteit te zijn : Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.01.2013

Overwegende dat betrokkene op 05.03.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.04.2012 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 11.12.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 08.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS en de RVV een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een attest van het parket van Shkoder voorlegt op datum van 24.12.2012 i.v.m. een moordpoging op betrokkene op 20.10.2005. Overwegende dat deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat het CGVS bij betrokkene eerste asielaanvraag oordeelde dat er in Albanië veel attesten op een onwettelijke en frauduleuze manier worden afgeleverd en dat veel attest worden vervalst. Overwegende dat betrokkene tevens een attest van het ziekenhuis van Shkoder voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds meerdere medische attesten voorlegde, en zijn asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene verder een brief van een geestelijke voorlegt. Overwegende dat ook dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat betrokkene ten slotte een fax voorlegt van een organisatie die bemiddelt inzake bloedwraak. Overwegende dat de bewijswaarde van een fax gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit van het document op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat het CGVS bij betrokkene eerste asielaanvraag oordeelde dat documenten om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen volgens het CGVS in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

1.8 Op 9 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ten aanzien van de tweede verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B.L. geboren te Berishe, Tropoje en van nationaliteit te zijn : Albanië die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.01.2013

Overwegende dat betrokkene op 05.03.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.04.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (GGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 11.12.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 08.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 09.01.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

1.9 Op 9 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ten aanzien van de derde verzoeker. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten B.J. geboren te Lekhibaj, Tropoje en van nationaliteit te zijn : Albanië die een asielaanvraag heeft ingediend op 08.01.2013

Overwegende dat betrokkene op 11.08.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.11.2008 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'erkend' kreeg. Overwegende dat op 27.04.2012 het CGVS een beslissing 'Intrekking van de vluchtelingenstatus' nam. Overwegende dat op 11.12.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de negatieve beslissing van het CGVS in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 08.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die zijn vader, genaamd B.J. (6970410) in het kader van diens tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van zijn vader op 09.01.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing 'weigering tot in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de

artikelen 32, 3^e en 4^e lid van de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het evenredigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel en van de verplichting voor de administratieve overheid om de pertinente elementen van de zaak in hun geheel in overweging te nemen. Ze betogen tevens dat er sprake is van feitelijke dwaling en machtsoverschrijding.

3.1.1 De verzoekers citeren de toepasselijke wetsbepalingen alsook de bestreden beslissing en lichten de middelen als volgt verder toe:

“Het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Het artikel 32 van de richtlijn 2005/85/EG voorziet in een ontvankelijkheidsfase voor de volgende asielaanvragen.(...)

Deze eerste filter is erop gericht om de procedurele misbruiken te vermijden die ertoe zouden leiden dat de bevoegde autoriteiten meerdere keren dezelfde asielaanvraag, ingediend door dezelfde persoon, op basis van dezelfde elementen, moeten onderzoeken. Bijgevolg behoort het dus om in het geval van meerdere asielaanvragen het bestaan van een nieuw element te identificeren dat een nieuw onderzoek rechtvaardigt van de vrees tot vervolging van de verzoeker.

De wet van 15.09.2006 beperkt de rol van de tegenpartij bij de ontvankelijkheidsfase van asielaanvragen tot een “administratieve ondersteuning” terwijl het CGVS uitsluitend bevoegd is om de gegrondheid van asielaanvragen te onderzoeken (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980, Pari. Stukken Kamer, 2005-2006, n°51-2478/001, p. 99-100.)

Uit het voorafgaande blijkt dat de door de tegenpartij uitgevoerde controle beperkt is tot het onderzoek van het nieuwe karakter van het door de asielzoeker voorgelegde element.

Deze bijzonderheid werd onderlijnd door de UNCHR:

“Belgian legislation stipulates that new elements must not only relate to facts or circumstances that have taken place after the appeal body (CALL) took a final decision on the previous application, but must also contain significant indications of a well-founded fear of persecution or a real risk of serious harm. The latter component is particularly problematic because it requires the AO - the competent authority to conduct the preliminary examination - to consider questions beyond its jurisdiction it appears that the AO may neither judge the credibility of new elements nor assess them in the framework of the 1951 Convention or subsidiary protection. In particular, it may not state that the new elements do not permit a well-founded fear of persecution to be established. ”

In huidig geval betwist de tegenpartij het nieuwe karakter van de verschillende stukken niet maar wel het bewijskrachtige karakter ervan.

Bijgevolg oefent tegenpartij zijn prerogatieven uit zoals voorzien in artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 en in artikel 32 van de richtlijn 2005/85/EG. De bestreden beslissing dient aldus te worden geannuleerd.

In haar arrest van 27 maart 1992, zegt het hof van cassatie voor recht dat:

« les principes généraux de bonne administration comportent le droit à la sécurité juridique ; que ces principes s'imposent aussi à l'administration des finances ; que le droit à la sécurité juridique implique notamment que le citoyen doit pouvoir faire confiance à ce qu'il ne peut concevoir autrement que comme étant une règle fixe de conduite et d'administration ; qu'il s'ensuit qu'en principe, les services publics sont tenus d'honorer les prévisions justifiées qu'ils ont fait naître dans le chef du citoyen ».

De tegenpartij heeft in casu het geheel van de zaak niet in overweging genomen alvorens een bijlage 13quater af te geven door geenszins rekening te houden met haar beslissing van de dag voordien wat betreft J en E.B. J en E hebben immers dezelfde 4 nieuwe stukken voorgelegd als verzoekers, beroepen zich op dezelfde asielmotieven, hebben exact dezelfde beslissingen ontvangen in de loop van de asielprocedure (het arrest van de RVV en de beslissing van het CGVS hebben zelfs uitdrukkelijk verwezen naar het dossier van J.B.) en zijn respectievelijk zoon en schoondochter van J. en L.B.. Hun procedure is echter in het Frans terwijl J, L. en J. zijn verschenen voor de Nederlandstalige instanties.

Men kan zich de vraag stellen hoe eenzelfde autoriteit, de Staatssecretaris, twee uiteenlopende en tegenstrijdige beslissingen kan nemen in twee dagen tijd betreffende dezelfde familie, dezelfde vluchtmotieven en dezelfde nieuwe elementen.

Het staat als een paal boven de water dat verweerster het legitieme vertrouwen van verzoekers in het bestuur heeft geschonden en het beginsel van het behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd.

Zoals hierboven aangetoond, was de tegenpartij bovendien niet gerechtigd om de bewijskracht van de door verzoekers aangehaalde elementen in twijfel te trekken, noch om de gegrondheid ervan te bekijken. Door te zeggen dat "documenten om bewijskrachtig te zijn dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen volgens het CGVS in casu niet het geval is" bestaat onomstotelijk uit een machtsoverschrijding en is helemaal niet verbonden aan het onderzoek van het nieuwe karakter van de stukken.

In huidig geval menen verzoekers dat de tegenpartij kennis heeft moeten nemen van de inhoud van de voorgelegde documenten om de bestreden beslissing uit te spreken terwijl zij zich moet beperken tot hun 'nieuwheid'.

De tegenpartij heeft immers de weigering van de vier elementen gemotiveerd als volgt:

- *Wat betreft het attest van het parket van Shkoder: deze brief zou een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en zou bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd.*

Om te weten dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft, dient de tegenpartij kennis ervan te hebben genomen, hetgeen haar bevoegdheid overschrijdt.

Trouwens vermeldt de tegenpartij dat deze brief mogelijks vervalst werd gezien de algemene corruptie in Albanië. Deze beschouwing heeft niets te maken met de beoordeling van het nieuwe karakter van de stukken en is geenszins gebaseerd op enig onderzoek, artikel, feit, begin van bewijs of werkelijkheid. Deze bewering is onnodig kwetsend voor verzoekers. Het behoorde niet tot de bevoegdheid van de tegenpartij om de geloofwaardigheid van deze document te beoordelen.

- *Wat betreft het attest van het ziekenhuis van Shkoder: bij hun vorige asielaanvraag voorlegden verzoekers reeds meerdere medische attesten.*

De eerder voorgelegde attesten van het ziekenhuis hadden betrekking op andere feiten dan deze recentere stuk (de reeds voorgelegde stukken hadden het over het verblijf van Jak in de spoeddienst terwijl deze nieuwe stuk over zijn verblijf in het ziekenhuis gaat).

De tegenpartij betwist hoe dan ook het nieuwe karakter van het stuk niet in zijn beslissing zodanig dat dit nieuwe karakter kan worden aangenomen als bewezen.

- *Wat betreft de brief van de geestelijke: dit document zou een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen.*

Zoals hierboven reeds gezegd, is het "gesolliciteerd" karakter niet gelijk aan "het oud karakter" van de stukken. Een gesolliciteerde stuk kan hetzij oud hetzij nieuw zijn. "De omstandigheid dat de getuige deze verklaring tijdens de behandeling van de eerste aanvraag had kunnen afleggen doet er niet toe, de datum van de geschreven verklaring is bepalend voor de vraag of het gegeven nieuw is of niet".

- *Fax van een organisatie die bemiddelt inzake bloedwraak: de bewijswaarde van een fax is gering omdat het niet toelaat de authenticiteit van het document op adequate wijze aan te tonen.*

Er wordt nog benadrukt dat in asielzaken de bewijslast verdeeld wordt, ook wat betreft de voorlegging van bewijsstukken die een nieuwe procedure rechtvaardigen. Deze bewijslast rust niet alleen op de asielzoeker maar ook op de bevoegde overheid.

De tegenpartij is trouwens beter geplaatst dan de asielzoeker om contact op te nemen met de Albanese overheid en voor zover als nodig om het voorleggen van bepaalde bewijsstukken op te eisen.

Om deze redenen heeft Verweerster haar beslissing niet gesteund op pertinente en afdoende motieven die draagkrachtig zijn. Verweerster kon dus niet in redelijkheid de asielaanvraag van Verzoekers niet in overweging te nemen."

Beide middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

3.1.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen zijn.

In casu verwijzen de motieven van de bestreden beslissingen duidelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Tevens bevatten de drie bestreden beslissingen een gelijkaardige motivering, met name *“dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade”*. In de eerste bestreden beslissing worden alle door de eerste verzoeker ingediende stukken tevens beoordeeld in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De tweede en derde bestreden beslissing vermelden dat de tweede en derde verzoek(st)er bij hun tweede asielaanvraag verwijzen naar de documenten die door de eerste verzoeker werden bijgebracht, verwijzen de tweede en derde bestreden beslissing naar de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van de eerste verzoeker.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de genoemde bepalingen wordt dan ook niet aangetoond.

3.1.3 Waar de verzoekers stellen dat de eerste bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is, doelen zij in wezen op een schending van de materiële motiveringsplicht. *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekers betogen dat de verweerder zich schuldig gemaakt heeft aan machtsoverschrijding aangezien hij niet gerechtigd is om de bewijskracht van de ingediende stukken te beoordelen. Zij zijn van mening dat de verweerder zich uitspreekt over de inhoud van de stukken, terwijl hij zich zou moeten beperken tot het beoordelen van hun 'nieuwheid'.

3.1.3.1 Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet laat de verweerder inderdaad niet toe een doorgedreven onderzoek ten gronde te voeren met betrekking tot aangevoerde stukken, maar sluit niet uit dat zij de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* beoordeelt. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of deze gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een "ernstige aanwijzing", hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

In het middel voeren de verzoekers aan dat de verweerder onterecht gesteld heeft dat het ingediende attest van het parket van Shkoder en de brief van de geestelijke een gesolliciteerd karakter hebben aangezien de verweerder niet bevoegd is tot het beoordelen van de bewijswaarde. Gelet op de hierboven omschreven bevoegdheid van de verweerder om de bewijswaarde van de als nieuw aangebrachte elementen *prima facie* te beoordelen in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, dient te worden besloten dat het niet kennelijk onredelijk is van de verweerder om de brief van de geestelijke en het attest van het parket, waarvan niet betwist wordt dat deze een gesolliciteerd karakter hebben, niet te beschouwen als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt nog op dat het argument "*dat het CGVS bij betrokkenes eerste asielaanvraag oordeelde dat er in Albanië veel attesten op een onwettelijke en frauduleuze manier worden afgeleverd en dat veel attest(en) worden vervalst*" duidelijk een overtollig motief vormt van de eerste bestreden beslissing. Immers blijkt uit de aan deze overweging onmiddellijk voorafgaande overweging dat het attest van het parket van Shkoder dd. 24 december 2012 een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en derhalve niet als een nieuw element kan worden beschouwd. Het gesolliciteerd karakter van het genoemde attest wordt niet betwist door de verzoekers. Hun kritiek tegen het overtollige motief omtrent de praktijk in Albanië kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden vermits dit attest blijkens de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing reeds enkel op basis van het gesolliciteerd karakter ervan niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt aanvaard.

Ook waar de verweerder de bewijswaarde van de ingediende fax beoordeelt, handelt hij binnen de hem toegekende bevoegdheid. Immers, de authenticiteit van een fax kan niet worden nagegaan aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan de fax die door de verzoekers werden neergelegd.

Waar de verweerder in de eerste bestreden beslissing stelt dat "*documenten om bewijskrachtig te zijn dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen volgens het CGVS in casu niet het geval is*" verwijst hij naar de eerste asielaanvraag verzoekers vorige asielaanvraag. Het betreft hier een feitelijke vaststelling die gebaseerd is op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen inzake de eerste asielaanvraag van de eerste verzoeker, en geen beoordeling ten gronde van verzoekers huidige aanvraag.

3.1.3.2 Voorts stellen de verzoekers dat *“de omstandigheid dat de getuige deze verklaring tijdens de behandeling van de eerste aanvraag had kunnen afleggen er niet toe doet, de datum van de geschreven verklaring is bepalend voor de vraag of het gegeven nieuw is of niet”*.

De Raad merkt echter op dat het loutere gegeven dat een stuk pas na de behandeling van een asielaanvraag werd opgesteld en/of werd aangebracht evenwel niet zonder meer toelaat te besluiten dat het nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft namelijk niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De verweerder overschrijdt zijn uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voortvloeiende bevoegdheid dan ook niet door een document dat een herbevestiging inhoudt van wat reeds was meegedeeld in een eerder schrijven niet als een nieuw gegeven te weerhouden. Immers bepaalt artikel 51/8 van de vreemdelingenwet duidelijk dat *“de nieuwe gegevens betrekking [moeten] hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

3.1.2.3 De verzoekers zijn verder van oordeel dat de verweerder het nieuwe karakter van het attest van het ziekenhuis te Skhoder niet betwist. De verweerder stelt met betrekking tot dit stuk dat *“de betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds meerdere medische attesten voorlegde en zijn asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten”*. Er moet hierbij op gewezen worden dat de bestreden beslissing in zijn geheel gelezen dient te worden en dat de beslissing tevens stelt dat *“de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure”*. Dit oordeel wordt weergegeven in fine van de bestreden beslissing en slaat dan ook op het geheel van de door de eerste verzoeker neergelegde stukken. Daar het attest van het ziekenhuis betrekking heeft op feiten die dateren van 2005, is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te oordelen dat dit stuk geen betrekking heeft op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure, zijnde na 7 december 2012. De vaststelling dat de betrokkene reeds medische attesten heeft ingediend bij zijn vorige asielaanvraag die beoordeeld werden door de commissaris-generaal en geleid hebben tot de negatieve beslissing van 7 december 2012, ondersteunt de motivering dat de verzoeker deze stukken reeds had kunnen voorleggen bij zijn vorige asielaanvraag. Het volgt dan ook uit het geheel van de overwegingen van de bestreden beslissing dat de verweerder het attest niet weerhoudt als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.1.2.4 Tenslotte betogen de verzoekers dat de bewijslast niet enkel op hen rust maar ook op de verweerder. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen getroffen werden naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag en dat deze slechts in aanmerking wordt genomen voor zover de verzoeker nieuwe gegevens aanbrengt. De bewijslast met betrekking tot de “nieuwe gegevens” zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, ligt dan ook bij de verzoekers zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610).

3.1.3 Uit het voorafgaande blijkt dat er *in casu* geen schending voorligt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van de verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

3.1.4 Waar de verzoekers de schending aanvoeren van de verplichting voor de administratieve overheid om de pertinente elementen van de zaak in hun geheel in overweging te nemen, meent de Raad dat zij in wezen doelen op de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoeker geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.5 Waar de verzoekers de schending aanvoeren van artikel 32, derde en vierde lid van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wordt opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Inzake de opgeworpen schending van artikel 32, derde en vierde lid van de richtlijn 2005/85/EG blijkt dat de regels inzake de asielprocedures in eerste aanleg (hoofdstuk III van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet. De verzoekers maken niet aannemelijk dat de door hen aangehaalde bepalingen uit de richtlijn 2005/85/EG niet of niet correct werden omgezet. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals *in casu*, omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr.2.923 (c)).

De verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG als middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.1.6 In het tweede middel voeren de verzoekers een schending aan van het vertrouwensbeginsel omdat de verweerder, bij de asielaanvraag van verzoekers familieleden die op dezelfde nieuwe stukken en op hetzelfde asielrelaas zou steunen als dat van de verzoekers, geoordeeld heeft dat deze herhaalde asielaanvraag wel in overweging genomen wordt.

In de mate dat de verzoekers de schending van het vertrouwensbeginsel aanhalen, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden voldaan te zijn: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. De verzoekers tonen echter met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgelegde voorwaarden is voldaan (RvS 4 april 2003, nr. 177.945; RvS 26 februari 2007, nr. 168.263; RvS 2 juli 2008, nr. 185.109). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekers beweringen inzake de asielaanvraag van J.B. en E.B. niet gestaafd worden aan de hand van de voorgelegde documenten. De bijgevoegde bijlage 26 op naam van J.B. en E.B. en de oproeping voor een verhoor op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, tonen niet aan dat de aanvraag van deze genoemde personen gesteund is op eenzelfde asielrelaas als dat van de verzoekers. Deze bevatten evenmin enige vermelding aangaande de door J.B. en E.B. ingediende "nieuwe elementen". De verzoekers beperken zich dan ook tot het uiten van loutere beweringen, waarbij erop gewezen dient te worden dat loutere beweringen niet volstaan om aan te tonen dat de asielaanvragen van alle betrokkenen gesteund zijn op dezelfde elementen.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

3.1.7 Waar de verzoekers verwijzen naar een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.1.8 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van een feitelijke dwaling. Het tweede middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van deze bepalingen betreft.

3.2 Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE